2. Кодекс законів про працюУкраїни: затв. Законом УРСР від 10.12.1971 р., №322-VIII[Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/322-08
3. Закон України «Про виконавче провадження» від 02.06.2016 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://zakon2.rada.gov.ua/laws/card/1404-19

Ірина Володимирівна Ткаченко – *студентка IV курсу Сумської філії Харківського національного університету внутрішніх справ*
Науковий керівник: **Сергій Станіславович Лукаш –** *директор Сумської філії Харківського національного університету внутрішніх справ, доктор юридичних наук, професор*

ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ ВНУТРІШНЬОГО ТРУДОВОГО РОЗПОРЯДКУ (ЗА ПРОЕКТОМ ТРУДОВОГО КОДЕКСУ УКРАЇНИ)

На сьогодні для України, де відбувається докорінне реформування механізму правового впорядкування трудових і пов’язаних з ними відносин, необхідною умовою підвищення продуктивності праці і ефективності виробництва є чіткий трудовий розпорядок на кожному підприємстві, в установі, організації, а також надійна організація управління.

Нормативні акти, що регулюють внутрішній трудовий розпорядок, поділяються на:

1) акти загального призначення (КЗпП України, Типові правила внутрішнього трудового розпорядку робітників і службовців підприємств, установ, організацій та ін.);

2) акти спеціального призначення. Вони враховують особливості окремих галузей господарства, а також особливості праці окремих категорій працівників (спеціальне законодавство, статути і положення про дисципліну, галузеві правила внутрішнього трудового розпорядку та ін.).

Проект Трудового кодексу України формулює положення щодо робочого часу, часу відпочинку, заробітної плати, гарантій і компенсацій, охорони праці, внутрішнього трудового розпорядку, соціального страхування.

Глава 9 даного проекту регулює внутрішній трудовий розпорядок. Внутрішній трудовий розпорядок – це порядок поведінки та взаємодії між працівниками і роботодавцем у процесі здійснення трудової діяльності на конкретному підприємстві. Це фактично правопорядок усередині підприємства, «локальний» правопорядок. Тобто внутрішній трудовий розпорядок визначає організацію та порядок роботи, а також пов'язані з цим права та обов'язки роботодавця і працівників.

Зміст внутрішнього трудового розпорядку встановлений в статті 269 проекту Трудового кодексу України. Внутрішній трудовий розпорядок визначає організацію та порядок роботи, а також пов'язані з цим права та обов'язки роботодавця і працівників.

Працівники повинні своєчасно і точно виконувати трудові обов'язки, що визначаються роботодавцем відповідно до законодавства і трудового договору, належно виконувати інші обов'язки, передбачені трудовим законодавством, угодами, колективним і трудовим договорами, утримуватися від дій, що перешкоджають іншим працівникам належно виконувати свої трудові обов'язки.

Роботодавець повинен організовувати роботу працівників, створювати умови для підвищення продуктивності праці, забезпечення особистої недоторканності працівника, дотримання трудової і виробничої дисципліни, неухильно дотримуватися вимог трудового законодавства і правил охорони праці, уважно ставитися до потреб і запитів працівників, поліпшувати умови праці та побуту.

Внутрішній трудовий розпорядок включає порядок взаємовідносин працівника та роботодавця, а також порядок взаємовідносин між працівниками в процесі праці. До елементів внутрішнього трудового розпорядку належать: а) основні трудові права та обов'язки працівників і роботодавця; б) режим робочого часу; в) порядок застосування заходів заохочення; г) порядок притягнення працівників до відповідальності.

Стаття 271 проекту Трудового кодексу України зазначає правила внутрішнього трудового розпорядку. Вони затверджуються роботодавцем за погодженням з виборним органом первинної профспілкової організації, а роботодавцем – суб'єктом малого підприємництва – самостійно. Правилами внутрішнього трудового розпорядку, зокрема, визначаються:

1) організація праці, умови перебування працівників на території юридичної особи під час виконання роботи та після її закінчення;
2) порядок прийняття і звільнення з роботи працівників;
3) основні права та обов'язки працівників і роботодавця;
4) робочий час і порядок його використання;
5) час відпочинку;
6) заохочувальні виплати та інші заохочення за сумлінну працю і підстави їх застосування;
7) порядок притягнення до відповідальності роботодавця і працівника відповідно до закону;
8) інші положення.

Правила внутрішнього трудового розпорядку доводяться до відома всіх працівників.

Без забезпечення належного порядку праці відсутня дисципліна праці і порушується сам процес колективної праці. Тому вимоги внутрішнього трудового розпорядку обов'язкові для всіх осіб, що

перебувають у трудових відносинах, як для працівників, так і для роботодавців.

Дотримання трудової дисципліни забезпечується шляхом створення необхідних організаційних та економічних умов для високопродуктивної роботи, свідомим ставленням до праці, методами переконання, виховання, заохоченням за сумлінну роботу.

Отже, внутрішній трудовий розпорядок рівною мірою обов'язковий для штатних і позаштатних працівників, сумісників і тих, хто зайнятий неповний робочий тиждень або неповний робочий день. Сутність внутрішнього трудового розпорядку в тому і полягає, аби забезпечити необхідну організацію праці незалежно від умов її застосування, підпорядкувати діяльність людей у процесі праці неухильному дотриманню встановленого порядку праці.

Література.

1. Проект Трудового кодексу України. Текст законопроекту до другого читання 24.07.2017 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?pf3511=53221
2. Кодекс законів про працюУкраїни: затв. Законом УРСР від 10.12.1971 р., №322-VIII [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/322-08

Неля Олександрівна Чмиркова – *студентка IV курсу Сумської філії Харківського національного університету внутрішніх справ*
Науковий керівник: **Наталія Ігорівна Дуравкіна** – *доцент кафедри юридичних дисциплін Сумської філії Харківського національного університету внутрішніх справ, кандидат юридичних наук*

ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ ЧЛЕНСЬКИХ ВІДНОСИН У ФЕРМЕРСЬКИХ ГОСПОДАРСТВАХ УКРАЇНИ

В Україні правовий статус фермерського господарства визначає Закон України «Про фермерське господарство» [5]. Однак у даному нормативно-правовому акті залишились прогалини у регулюванні членських правовідносини.

Метою статті є аналіз законодавчих положень, які визначають правове регулювання членських відносин у фермерських господарствах України.

Остання редакція Закону України «Про фермерське господарство» діє зі змінами, внесеними згідно із Законом України «Про внесення змін до Закону України «Про фермерське господарство» щодо стимулювання створення та діяльності сімейних фермерських господарств»